

11de JAARGANG, NR. 203
9 SEPTEMBER 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
3 BOEKBESPREKING
4 PLATENRECENSIES
 Keith Jarrett, Moker, Reinier Voet,
 Gerlo Hesselink, Cecile McLorint
 Savant, Rob Mostert, John Scofield,
 Atzko Kohashi e.a.
14 CONCERTVERSLAGEN
 Jazz Middelheim Antwerpen,
 ZomerJazzFietsToer Groningen.

EN VERDER:

- 18 L-O-V-E (Roos Plaatsman)**
19 Jazz op vakantie (Joke Schot)

JAZZFLITS 204
 staat **30 SEPTEMBER** op
<http://www.jazzflits.nl>

10 JAAR JAZZFLITS

Jazzflits bestaat tien jaar. Iets om trots op te zijn vinden we zelf. Sinds de start op 1 september 2003 is **Jazzflits** uitgegroeid van een dun nieuwsbulletin tot een omvangrijk, geïllustreerd jazzmagazine dat er mag zijn. Een jazzmagazine dat twintig keer per jaar geheel kosteloos op uw digitale deurmat valt. En bovendien al meer dan tweehonderd keer stipt op tijd. Het verspreiden van het blad leverde in de begintijd toch heel wat hoofdbrekens op. Profiterend van de mogelijkheden van wat toen nog 'de digitale snelweg' heette, waren we maar gewoon begonnen. We zouden wel zien wat er van kwam. Gaandeweg leerden we dat voor elk probleem een oplossing bestaat. En voor je het weet ben je dan tien jaar verder!

Tegenwoordig is **Jazzflits** een soepel lopende zaak met filialen op Twitter en Facebook. Een zaak die geheel op eigen kracht draait. Wij hebben geen inkomsten van derden nodig en zijn dus geheel onafhankelijk, zowel redactioneel als financieel. Ook financieel, want gelukkig hoeft het maken van een jazzmagazine niet veel te kosten. Als alle medewerkers - en dat is bij **Jazzflits** zonder uitzondering het geval - hun bijdragen onbetaald leveren is het een kwestie van enige honderden euro's per jaar. Over geld zult u ons dus nooit horen (op deze ene keer na dan...).

Wat ons betreft gaan we gewoon door. Onze volgende mijlpaal is **Jazzflits** nummer 250. Nog twee jaar te gaan!

Hans van Eeden
Oprichter en hoofdredacteur

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

NIEUWSSELECTIE

Ben van Gelder. (Foto: Joke Schot)

BEN VAN GELDER IN HALVE FINALE THELONIOUS MONK JAZZ SAXOPHONE COMPETITION 2013

De in New York woonachtige Groningse saxofonist Ben van Gelder staat in de halve finale van de Thelonious Monk International Jazz Saxophone Competition. Die vindt op 15 september in Washington plaats.

In de halve finale staan veertien jonge saxofonisten die zullen optreden voor een jury bestaande uit onder anderen de saxofonisten Jane Ira Bloom, Jimmy Heath, Branford Marsalis, Wayne Shorter en Bobby Watson. Evenals de andere deelnemers zal Van Gelder een optreden van vijftien minuten verzorgen. Als begeleiders krijgt hij Rodney Whitaker (b), Reginald Thomas (p) en Carl Allen (d) toegewezen. Van de veertien deelnemers gaan er drie door naar de finale. Zij strijden een dag later om prijzen ter grootte van 25.000 dollar (voor de winnaar), 15.000 dollar (nummer twee) en 10.000 dollar (nummer drie). Van de veertien halve finalisten komen er twee uit Europa. De andere Europeaan is Lukas Gabric uit Oostenrijk.

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

NIEUWS

Ben van Gelder (vervolg van pag 1)

De Thelonious Monk Competition is een hoog aangeschreven wedstrijd, waarvan de winnaars in veel gevallen uitgroeien tot musici van naam. Ieder jaar staat een ander instrument centraal. Ook vocalisten komen eens in de zoveel tijd aan de orde. Onder anderen saxofonist Joshua Redman, vocalisten Jane Monheit en Gretchen Parlato, pianist Marcus Roberts, bassist Ben Williams en trompettist Ambrose Akinmusire waren winnaars. In 1995 won gitarist Jesse van Ruller als eerste Europeaan de wedstrijd.

Finalisten Jazz Hoeilaart bekend

De finalisten van de komende wedstrijd Jazz Hoeilaart zijn Bartosz Pernal/Michal Szkil (Polen), Nordmann (België), Quentin Angus Quintet (VS), Alex Koo Quintet (België), Artur Tuznik Trio (Polen) en het Soso Lakatos Kwartet (Nederland). De zes werden gekozen uit veertig inzendingen van over de hele wereld. Alle deelnemers zijn jonger dan dertig jaar. De groepen spelen naast eigen werk ook een verplicht werk van Belgische makelij. Jazz Hoeilaart vindt van 26 tot en met 28 september voor de 35ste keer plaats.

(<http://www.jazzhoeilaart.be>)

Saxofonist Jacco van Santen doet Bird herleven

De Zwolse altist Jacco van Santen laat het komend seizoen de muziek van legende Charlie Parker herleven. Samen met Ellister van der Molen (tp), Bob Wijnen (p), Jan Voogd (b) en Nieck de Bruijn (d) brengt hij vanaf 15 september het programma 'Bird Lives'. Tijdens de concerten speelt Van Santen op een Grafton saxofoon van acrylplastic. Parker deed dat in 1953 ook tijdens het fameuze Jazz at the Massey Hall-concert. De sax beviel Parker zo goed dat hij er een aantal platen mee opnam (vanwege contractuele verplichtingen als Charlie Chan). De Grafton is nu een collectors item waar nagenoeg niet meer op gespeeld wordt.

Mantel op Sublime FM naar avond

Het programma van Hans Mantel op Sublime FM is van de zondagochtend naar de zondagavond verschoven. Met de verschuiving is tevens de naam gewijzigd. Van 'Sunday Morning Jazz Moves' in 'Sublime Vintage'. Het programma is iedere zondag om 22.00 uur te beluisteren.

PODIA

NIEUW JAZZFESTIVAL IN HEERLEN

Candy Dulfer is de publiekstrekker van JazzOut! (Persfoto)

In Heerlen vindt op 30 november de eerste editie van het festival **jazzOUT!** plaats. Grote trekker is saxofoniste Candy Dulfer. Plaats van handeling zijn de zalen van Theater Heerlen. Behalve Dulfer staan bassist Larry Graham, Re-Freshed Orchestra, pianist Mike Del Ferro, Bruut!, Twogether, bassist Jo Dideren en The Family Guys op het podium. Het festival vormt de afsluiting van de Heerlen Jazzt-maand.

DJAZZ.tv ook in Hongarije

De Nederlandse televisiezender DJAZZ.tv is toegevoegd aan het televisieaanbod van Magyar Telekom, de grootste telecomprovider van Hongarije. De uitbreiding in Oost-Europa onderstreept het succes van de muziektzender, die een jaar geleden van start ging en zowel nationaal als internationaal actief is. DJAZZ.tv kan inmiddels worden ontvangen in Frankrijk, het Caribisch gebied en negentien Afrikaanse landen. In eigen land maakt DJAZZ.tv deel uit van het aanbod van onder meer Ziggo en UPC.

Kris Goessens overleden

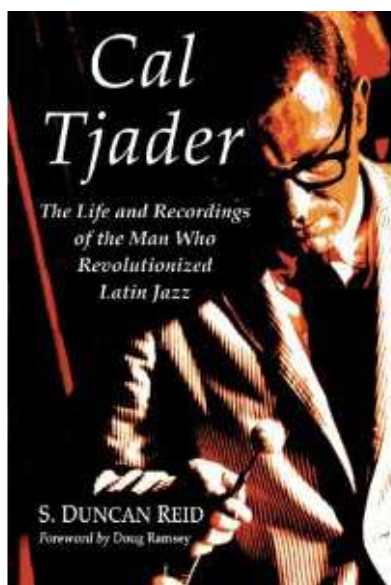
De Belgische pianist-componist Kris Goessens heeft 21 augustus een einde aan zijn leven gemaakt. Hij was 46 jaar oud. Goessens woonde sinds 1988 in Nederland. Hij gaf les aan de conservatoria van Rotterdam en Amsterdam. De pianist was lid van het Clazz Ensemble en de Ilja Reijngoud Group. Hij werkte veel samen met trombonist Bob Brookmeyer. Goessens is op verschillende platen van hem te horen. Met zangeres Fay Claassen werkte hij aan het project 'Remembering Chet Baker'.

Platenzaak Swingmaster (Groningen) verhuisd

Na tientallen jaren gevestigd te zijn geweest in de Kruitlaan, is jazzspeciaalzaak Swingmaster medio augustus naar het centrum van de stad Groningen verhuisd. Het nieuwe adres is Pelsterstraat 20.

JAZZ OP PAPIER

EEN SUIKERZOET INSTRUMENT

S. Duncan Reid.

Cal Tjader : the life and recordings of the man who revolutionized latin jazz.

Jefferson NC: McFarland & Company, 2013.

ca. 350 pag.

ISBN 978-0-7864-3535-7

Gary Burton.

Learning to listen : the jazz journey of Gary Burton, an autobiography. –

Boston: Berklee Press/Hal Leonard, 2013.

388 pag.

ISBN 978-0-87639140-2

Emil Richards with Tom Di Nardo.

Wonderful world of percussion : my life behind bars.

Duncan OK: Bearmanor Media, 2013.

250 pag.

ISBN 978-1-59393265-7

CORRECTIE

De aloude 'zetduivel' stak in de vorige Jazzflits weer eens de kop op. Boven de bijdrage van Jan J. Mulder stond 'Componeren met potlood'. Dit had 'Componeren **zonder** potlood' moeten zijn.

Op verzoek in deze en volgende aflevering een lijstje van pas verschenen en nog te verschijnen boeken over individuele musici. Drie ervan gaan over vibrafonisten. Er zijn er die de vibrafoen nooit een volwaardig instrument hebben gevonden. Maar zij die rond 1950 grootgebracht zijn met de jongleerkunst van **Terry Gibbs** (Julius Gubenko, 1924) weten wel beter. Als 'sideman' van Woody Hermans Second Herd genoot hij in 1949 een ongekende populariteit. Een bekendheid, die hem in 1959 in staat stelde een bigband te formeren en die ruim twee jaar bij elkaar te houden, terwijl hij dat zelf eigenlijk nooit gewild had: 'The Dream Band was the biggest fluke of my life.' In 2003 verscheen bij Scarecrow zijn autobiografie 'Good Vibes', daarbij geholpen door Cary Ginell, dezelfde die onlangs over Cannonball Adderley schreef (zie JF 199) en nu een boek over fluitist Herbie Mann voorbereidt.

Na swingpionier Lionel Hampton en bebopper Milt Jackson is een bescheiden aantal bespelers in Gibbs' voetsporen getreden, al heeft geen van allen dezelfde status kunnen bereiken. Tot deze groep behoort **Cal(len) Tjader** (1925-1982). In 1948 trad hij, als drummer, toe tot het octet van Dave Brubeck en het was in diens trio dat we kennismaakten met zijn spel, op vibrafoen, maar ook op bongo. Later werkte hij, als zovelen van zijn collega's, bij het kwintet van George Shearing en bij Stan Getz. Al-lengs legde hij zich toe op het latijns-amerikaanse genre, dat hij tot op het eind van zijn leven is trouw gebleven.

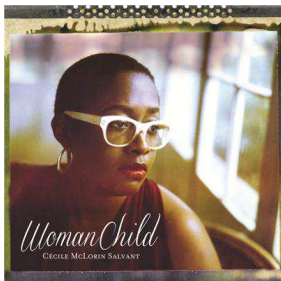
Een van diegenen die niets moesten hebben van de vibrafoen was historicus Eric Hobsbawm, die als Francis Newton jazzkritieken schreef in het Britse opinieweekblad de New Statesman. Hij vond het onverklaarbaar dat musici belangstelling konden hebben voor zo'n 'suikerzoet instrument'. Als die term al van toepassing is, dan zou dat kunnen zijn door het kristallijne spel van **Gary Burton** (1943). Dat zou hem evenwel onrecht aandoen, want Burton gaf de mogelijkheden van het instrument juist een impuls door het hanteren van vier mallets: 'Als ik bij mij thuis aan het oefenen was probeerde ik als vanzelf gaten op te vullen en mezelf te begeleiden, want ik vond het te leeg klinken om het instrument alleen te gebruiken voor melodielijnen.' Maar voor 1959 kon Hobsbawm Burton nog niet gehoord hebben, want toen moest hij zijn eerste plaat nog maken, bij gitarist Hank Garland, bij – alweer – het kwintet van George Shearing en Stan Getz. Leerden we hem kennen als een nette, burgerlijk geklede jongeman, in 1967 had hij een gedaanteverwisseling ondergaan en zagen we hem in Rotterdam behangen met een ketting, behaard en zonder bril. Een belangrijk wapenfeit was de registratie van Carla Bley's 'A Genuine Tong Funeral', die door RCA onder zijn naam werd uitgebracht.

Ook **Emil Richards** (Emilio Radocchia, 1932) deed ervaring op bij Shearing, voorzag zich, als vertegenwoordiger van de flowerpowerbeweging, in de jaren zeventig van kralen en belletjes, probeerde in Azië zijn horizon te verbreden en kwam terug met allerhande exotica en elektronica. Hij dook onder in de studio's en schreef tal van handboeken en etudes, waaronder 'Two and four mallet exercises on vibraphone and marimba for the advanced player' (Hollywood: Underdog Press, 1980).

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

CECILE MCLORINT SALVANT WomanChild Mack Avenue

Bezetting:

Cécile McLorint Salvant (voc),
Aaron Diehl (p),
Rodney Whitaker (b),
Herlin Riley (d),
James Chirillo (g, bjo).

Memorabel was de doortocht op Gent Jazz van Cécile McLorint Salvant, in onze contreien nog grotendeels onbekend. "Als iemand de lijn van de Grote Drie – Billie Holiday, Sarah Vaughan, en Ella Fitzgerald – kan voortzetten, dan is het deze drieëntwintigjarige virtuoos...", citeert ze de New York Times wat onbescheiden op de achterzijde van de cd 'WomanChild'. Toch sluit ik me daar graag bij aan. Ik hoor veel van Sarah Vaughan, ik hoor de late, trage en sensuele Holiday; in de 'bozere' passages zit veel Abbey Lincoln. Het boetseren van klanken in het lage register doet erg aan Betty Carter denken, de blues haalt ze bij de bron: Bessie Smith. Is er nog ruimte voor Cécile zélf? Jawel: zeker voor een zodanig jonge zangeres (in 2010 al won ze de Thelonious Monk Competition) getuigt haar synthese van verbazende rijpheid, gedragen door een totale beheersing, een avontuurlijke frasering, interpretatie en repertoirekeuze – én een goede band.

Verbazend voor Europese oren is misschien het conservatieve repertoire: waar de 'Europese jazz' de banden met de (pre-swing) 'jazzroots' steeds meer lijkt door te knippen, herbront Amerika zich verder (met de scene rond Wynton Marsalis uiteraard, maar recenter ook met zangeressen als Diana Krall, Catherine Russell, en bij ons Elisabeth Kontomanou). Uiteraard is de muziek waar Amerika naar teruggrijpt, niet datgene waar ónze grootouders naar luisterden, maar dat is het ook niet voor McLorint Salvant (en Kontomanou): Salvant is van Haïtiaans-Franse afkomst, groeide grotendeels op in Miami en heeft een gedegen klassieke vooropleiding (hoor ik het goed? Een viergestrepte es?). Dit is nu al absoluut niet te missen grote klasse; afwachten welke richting(en) dit nog uitgaat...

Arne Van Coillie

Maak kennis met McLorint Salvant: <http://bit.ly/1d7EmSH>

ATZKO KOHASHI & FRANS VAN DER HOEVEN Waltz For Debby Tonio Records (www.atzkokohashi.com)

Bezetting:

Atzko Kohashi (p),
Frans van der Hoeven (b).

Het duo in de studio:
<http://bit.ly/13TKci2>

De eenmaligheid van elke (muzikale) uiting vangt de Japanner onder de term Ichigo-Ichie. Letterlijk: één moment, één ontmoeting. Geweldig. Een taal met een woordcombinatie voor het aanduiden van de vluchtigheid des levens. In de 'liner notes' van haar laatste cd 'Waltz For Debby' legt de in Amsterdam wonende Japanse pianiste Atzko Kohashi haarfijn uit hoe zij de zenboedistische wijsheid van Ichigo-Ichie vertaalt naar jazz. Ze speelt met grote intensiteit en het lukt haar voortreffelijk de 'flow' van het ogenblik te vangen.

Net als voor haar album 'Amstel Moments' (2009) stapte Kohashi de studio in met bassist Frans van der Hoeven. Geluidstechnicus Frans de Rond nam de veertien stukken van het duo in twee dagen op en slaagde erin de unieke samensmelting van ingetogen pianospel en dito baspartijen warm en 'dichtbij' vast te leggen. Atzko Kohashi wijkt niet van haar eerder gebaande pad: ze is wars van uitsloverij en kiest voor zachte, ronde, behaaglijke noten. Ook Van der Hoeven improviseert achteroverleunend. Het repertoire van 'Waltz for Debby' (naar de compositie van Bill Evans, die uiteraard niet ontbreekt op dit schijfje) varieert van eigen werk tot welbekende klassiekers als 'In my solitude' van Ellington. De pianiste deinst niet terug voor een vleugje Bach en reist net zo makkelijk naar Zuid-Amerika om Jobim te eren met Estrada Branca. Het alles met een weldadige ontspannenheid en indrukwekkende precisie in het afgewogen spel.

Hans Invernizzi

SATOKO FUJI NEW TRIO
Spring Storm
 Libra Records

Bezetting:

Satoko Fuji (p),
 Todd Nicholson (b),
 Takashi Itani (d).

SATOKO FUJI MA-DO
Time Stands Still
 Not Two Records

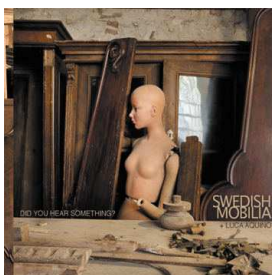

Bezetting:

Natsuki Tamura (tp),
 Satoko Fuji (p),
 Norikatsu Koreyasu (b),
 Akira Horikoshi (d).

SWEDISH MOBILIA + LUCA AQUINO
Did You Hear Something?
 Leo Records

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Andrea Bolzoni (el-g, elektronika),
 Dario Miranda (bg, elektronika),
 Daniele Frati (d, perc)
 + Luca Aquino (tp, bu, elektronika).

VERVOLG CD-RECENSIES

Intensiteit heeft niet per se iets te maken met volume. Dat bewijzen deze twee nieuwe cd's van de Japanse pianiste Satoko Fuji. Op het debuutalbum van haar nieuwe pianotrio, '**Spring Storm**' staan een paar voorbeelden van hoe diep de emoties van de Japanse kunnen gaan en hoe verschillend die worden vormgegeven. Neem 'Maebure', dat opent met een ontroerend mooi intro van bassist Todd Nicholson, die samen met de pianiste de luisteraar kippenvol bezorgt. Halverwege kentert de sfeer van het stuk en ontstaat er een diepe basgroove. Fuji hamert daar met opzweepende, Don Pullen-achtige ritmische notenwaternvallen overheen. De balans tussen ontroering en opwinding maakt van het album een juweel in het toch al rijke oeuvre van de pianiste.

Ook '**Time Stands Still**' van haar kwartet Ma-Do slaagt in het uitvoeren van de muzikale koorddansact tussen hectiek en verstillings. En net als op de trioplaat is een hoofdrol weggelegd voor de bassist, ditmaal Norikatsu Koreyasu. Hij beschikt over een groot, aards geluid, waarover de ervaren studiotchnicus zich zelfs verbaasde. Net als zijn collega Nicholson kan hij strijken als de beste, woest en krachtig, maar ook sober en verstild. De tragiek van dit album is dat hij een paar maanden na het maken van deze opnamen aan een hartstilstand overleed, op 56-jarige leeftijd. Het betekent het einde van Ma-Do, want Fuji besloot om hem niet te vervangen. De samenstelling van haar groep (met daarin echtgenoot Natsuki Tamura op trompet) was immers ingegeven door de muzikale persoonlijkheden en niet door het instrumentarium. Ma-Do was dan ook beslist geen blazer-plusritmesectie, want Tamura zijn alle bravoure-acts vreemd. Hij kiest voor een bescheiden, introvert geluid dat vaak door valse lucht zijn zachtheid krijgt. Voeg daarbij het gegeven dat geen van de vier muzikanten beschikt over een automatische piloot en het moge duidelijk zijn dat zowel het gemis van Koreyasu als van de groep een adering voor de creatieve improvisatiemuziek in Japan is.

Herman te Loo

De jonge Italiaanse band Swedish Mobilia verraste vorig jaar met het debuutalbum 'Knife, Fork and Spoon'. De groep mengde hierop op verrassende wijze improvisatie met een (art)rock-esthetiek. De opvolger, 'Did You Hear Something?' gaat op die voet voort, maar introduceert wel een nieuwe muzikant: trompettist Luca Aquino, die op de helft van de plaat meespeelt. Hij is al even wars van muzikale clichés als zijn gastheren, en virtuos notengeschetter is hem vreemd. Hij zoekt het in een zoevende, haast fluisterende sound, die mij doet denken aan zijn Noorse collega Arve Henriksen. Zijn subtiele gebruik van (live) elektronica draagt zeker bij aan die constatering.

Het viertal wisselt op 'Did You Hear Something?' sterke 'soundscapes' af met stekelige en weerbarstige rockbeats die avant-rockformaties uit de vroege jaren tachtig als This Heat en Camberwell Now in herinnering roepen. Tot songs komt het niet, en daarin verschilt Swedish Mobilia van voornoemde bands. De (geïmproviseerde) structuren zijn helder en open en bieden uitzicht op interessante details die door alle groepsleden worden aangedragen.

Herman te Loo

Op de site van de groep zijn tracks van de cd te horen:
http://www.swedishmobilia.eu/Swedish_Mobilia/listen.html

GERLO HESSELINK KWARTET**Garden Of Stones****Eigen beheer**

(www.gerlohesselink.nl)

Bezetting:

Gerlo Hesselink (as, ss),
Dirk Balhaus (p),
Johan Plomp (b),
Henk Zomer (d).

**DAVID LIEBMAN
& MICHAEL STEPHANS****Lineage****Whaling city Sound****Bezetting:**

David Liebman (ss, ts, fl),
Matt Vashlishan (as, ss, fl, EWI, kl),
Bobby Avey (p, el.p, orgel),
Vic Juris (g),
Evan Gregor (b),
Michael Stephans (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

De nuchtere tukker Gerlo Hesselink is een bescheiden instrumentalist. Hoewel hij Toots Thielemans, Benny Golson, Randy Brecker en Deborah Brown begeleidde en al vele jaren in uiteenlopende toporkesten de sterren van de hemel speelt als saxofonist en fluitist, heeft hij pas recentelijk zijn eerste 'eigen' cd uitgebracht: 'Garden Of Stones'. Hesselink laat zich van zijn meest lyrische kant horen en dat is een bijzonder plezierige. Naast vijf eigen nummers staan er op 'Garden Of Stones' composities van Dirk Balhaus, Henri Gerrits (actief met Hesselink in het Millennium Jazz Orchestra MJO), Keith Jarrett, Astor Piazzolla en Enrico Pieranuzi. Hesselink droeg één stuk ('Little big man') op aan een van zijn leermeesters, de vorig jaar overleden altsaxofonist Willy van Diepen, met wie Hesselink mede jarenlang de altsectie bemande in het MJO.

Op het album wordt Hesselink terzijde gestaan door ervaren mannen: Dirk Balhaus op piano, Johan Plomp op contrabas en Henk Zomer op drums. Hoewel onmiskenbaar modern en helemaal van deze tijd (met een ode aan Michael Brecker in het nummer '2 MB') houden de vier het prettig qua tonaliteit. Geen gefreak en gescheur of nodeloze krachtpatserij, maar compact samenspel met heldere melodielijnen. Ook op sopraan weet Hesselink zijn toon warm te houden en dat is knap. Een waardige eersteling met ruim voldoende inhoud en variatie.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/13SgqiT>

Op 'Lineage' spelen saxofonist David Liebman en drummer Michael Stephans hits uit de jaren vijftig en zestig. Songs die voor de twee musici belangrijke momenten in hun jeugd markeerden of die Liebman in de loop van zijn carrière opnieuw van harmonieën voorzag. Onder meer de Beatles-stukken 'Eleanor rigby' en 'Here there and everywhere' zijn op de cd te vinden. In de eerstgenoemde bespeelt David Liebman een houten fluit. Op sopraan breekt hij even later swingend door. Hij zet het thema nogmaals, maar wat sterker, neer. Gitarist Vic Juris soleert op een akoestische gitaar. Juris pakt in 'Visions' van Stevie Wonder nogmaals uit, deze keer op zijn Spaanse gitaar. Met de vrije jazz van Liebman in je achterhoofd, verwacht je niet dat Vic Juris zo mooi genuanceerd gitaar zal spelen.

De tweede saxofonist, Matt Vashlishan, is op enkele nummers aanwezig. In de saxofoonknaller 'Tequila' bijvoorbeeld. Daarin hoor je hem met Liebman op tenor. In 'Walk don't run' (van The Ventures) spelen de twee sopraan. Ze soleren om en om. Het motiefje van dit stuk klinkt voortdurend in hun chorussen van acht maten mee. Het nummer begint trouwens met een fraaie bassolo. In 'Wipe out' (van The Surfaris), het derde spierballennummer, speelt Matt Vashlishan met elektronische geluiden. 'Woodstock' van Joni Mitchell krijgt van Bobby Avey een uitgebreide vrije inleiding op piano. Hij wordt daarin bijgestaan door Liebman op sopraan. Voor de keuze van Elvis Presley's 'Love me tender' heeft 'Lieb' de smoes dat hij die song voor het eerst op de piano speelde, met de akkoorden in de linkerhand. Hoewel de piano op 'Lineage' de suikerzoete akkoorden in ere houdt, ontworstelt de tenorist zich langzaam maar zeker en met veel valse lucht aan de sentimentaliteit. Deze groep heeft vast ontzettend veel lol aan dit project beleefd. Het resultaat is er naar.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1bWKxFQ>

BRIAN LANDRUS KALEIDOSCOPE

Mirage

Blueland Records

Bezetting:

Brian Landrus (bars, bs, akl, bkl, bfl),
Nir Felder (g),
Frank Carlberg (p, el-p),
Lonni Plaxico (b, bg),
Rudy Royston (d)
+ Mark Feldman, Joyce Hammann (v),
Judith Insell (av), Jody Redhage (c),
Ryan Truesdell (cond).

THE AVENGERS

On A Mission

Gudari Records

(distributie: www.moonjune.com)

Bezetting:

Beledo (g),
Adam Holzman (keyb),
Lincoln Goines (bg),
Kim Plainfield (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Lage blaasinstrumenten lijken vaak het domein te zijn van de avant-garde. Brian Landrus, een rijzende ster op baritonsaxofoon, wil graag bewijzen dat zijn instrumentarium (naast bariton- ook bassaxofoon, alt- en basklarinet en basfluit) wel degelijk een plek heeft in de moderne 'mainstream'. Voor zijn nieuwste project, 'Mirage', legde hij de lat extra hoog en voegde hij een strijkkwartet aan zijn kwintet Kaleidoscope toe.

'Na beluistering resteert het gevoel dat er met deze bezetting zoveel meer had gekund'

Ryan Truesdell, bekend van de fenomenale cd met onuitgebracht werk van Gil Evans ('Centennial'), werd als dirigent aangehouden en violist Mark Feldman leidde het kwartet. Het album opent sterk met 'Arrival', dat atmosferisch van start gaat met strijkers en basklarinet. Dan wordt het klankbeeld met een pizzicato intenser en breekt er een 'groove' los. De strijkers omcirkelen de krachtige melodie. Helaas haalt de rest van de plaat dit hoge niveau niet meer. Het strijkkwartet houdt voornamelijk een begeleidende rol, en de solo-honneurs gaan vooral naar gitarist Nir Felder en Landrus zelf. Pas in het voorlaatste nummer, 'Jade', mag Feldman laten horen dat het jammer is dat hij niet eerder solistisch te horen was. Overigens is de leider een soulvolle solist die in de popachtige composities een helder verhaal kan neerzetten. En ook zijn in arabesken gevatte a capella solo op bassaxofoon, 'Kismet', mag er wezen. Maar dat neemt het gevoel niet weg dat er met deze bezetting zoveel meer had gekund.

Herman te Loo

Hier zijn fragmenten van het album te beluisteren:

<http://bluelandrecords.com/store.html>

Jazzrockliefhebbers zullen ongetwijfeld opveren bij de naam Adam Holzman. Eind jaren tachtig zat hij namelijk achter de toetsen bij Miles Davis. In The Avengers is hij opnieuw 'sideman', want aan het hoofd van deze wrekersbrigade staat gitarist en componist Beledo. In zijn vaderland Uruguay heeft hij een legendarische status, maar in zijn nieuwe woonplaats New York is hij nog betrekkelijk onbekend. Als het aan producer Leonardo Pavkovich van MoonJune Records ligt, duurt dat niet lang meer. Hij contracteerde de band, en distribueert nu als voorproefje het debuutalbum van The Avengers op Beledo's eigen label, Gudari Records. 'On A Mission' biedt gepeperde jazzrock waarin de melodieuze gitaarlijnen van de leider centraal staan. Qua klank en opbouw doen die wat denken aan Alan Holdsworth. Beledo is echter geen selfkicker en stelt de groepsklank voorop. Die wordt verder bepaald door de kleurende keyboardpartijen van Holzman, de melodieuze basgitaarlijnen van Lincoln Goines en het strakke drumwerk van Kim Plainfield. Hoewel de meeste muziek Amerikaans aandoet, komen toch Beledo's Zuid-Amerikaanse roots aan de oppervlakte. In 'Rauleando' horen we een ritmische melodie die associaties oproept met de milonga's van Astor Piazzolla. Binnenkort maakt Beledo's band zijn debuut dus bij MoonJune, en als die opvolger even lekker klinkt als 'On A Mission' heeft het label er vast weer een stevige seller bij.

Herman te Loo

Luister naar het hele album als stream:

<http://theavengersband.com>

REINIER VOET & PIGALLE44**My Room
Pigallecd****Bezetting:**

Reinier Voet, Jan Brouwer (gt),
Jet Stevens (b),
+ Jelle van Tongeren (vi).

DIVERSE MUSICI**KB Hallen, Hall Of Fame 1946 - 1960****Stunt****VERVOLG CD-RECENSIES**

Gitarist Reinier Voet is een Django Reinhardt-adept, maar voegt eigen elementen aan de gipsy-jazz van zijn voorbeeld toe. Voor de cd 'My Room' hebben Voet & Pigalle44 de violist Jelle van Tongeren uitgenodigd. De combinatie gitaar en viool roept natuurlijk meteen het duo Django Reinhardt – Stéphane Grappelli in herinnering. Dat doen Voet en Brouwer vooral in eigen composities. Maar ze konden het niet laten om ook enkele stukken op te pakken die Django Reinhardt zelf nog heeft gespeeld. Bijvoorbeeld 'Minor swing'. Het thema van dit stuk uit 1937 krijgt een geheel eigen aanpak, maar is nog steeds herkenbaar. In de soli van Voet gaat zijn ideeënstroom over nieuwe beddingen. Hij breidt de oorspronkelijke akkoorden uit en speelt met lef. Het samenspel tussen gitaar en viool is nauwkeurig en fel. Hun improvisaties hebben een eigen vlucht. Ritmegitarist Jan Brouwer en bassist Jet Stevens leggen onbaatzuchtig de stabiele basis voor de twee solisten. Django Reinhardt staat voor onbedwingbare swing. Reinier Voet & Pigalle44 met Jelle van Tongeren geven hier virtuoos een moderne draai aan.

Hessel Fluitman

De cd 'KB, Hall of Fame 1946 – 1960' van het Deense label Stunt zal het hart van elke liefhebber van de oudere jazz sneller doen kloppen. Op de dubbel-cd staan live-opnamen die werden gemaakt in de Kopenhaagse KB Hallen, een grote sporthal met drieduizend zitplaatsen, en die nooit eerder werden uitgebracht. Een keur van beroemde Amerikaanse groepen trad daar op in de dertien jaar die deze dubbel-cd bestrijkt. Van Louis Armstrong, via de Duke en de Count tot Stan Kenton en Art Blakey's Jazz Messengers. Altsaxofonist en bigbandleider Don Redman kondigt in het eerste nummer van de cd uit 1946 een compositie aan van Tadd Dameron, met de opmerking dat we in Europa nog veel van hem zullen horen. Zijn composities zijn geschiedenis geworden. Dankzij 'Wee' en 'Hothouse' leeft hij bij de liefhebbers nog steeds voort. Verder zijn Dizzy Gillespie en Oscar Peterson - nog met gitarist Barney Kessel - van de partij met elk twee opnamen uit 1953. Woody Herman's Third Herd, Sarah Vaughan, Coleman Hawkins, Marylou Williams, Lionel Hampton en Illinois Jacquet speelden in 1954 tijdens een 'Jazz at the Philharmonic'-concert. De sfeer op deze dubbel-cd is als tijdens die concerten van Norman Granz: uitgelaten en sensationeel.

Hessel Fluitman**THOMAS RÜCKERT TRIO****Meera
Double Moon****Bezetting:**

Thomas Rückert (p), Reza Askari (b),
Fabian Arends (d).

Hoewel de muziek van pianist Thomas Rückert traag en bedachtzaam is, klinkt ze niet bestudeerd. Evenals zijn voorganger Bill Evans speelt hij vanuit het gevoel. Rückert (geboren in 1970) gaat inmiddels alweer een jaar of vijftien mee als pianist. Hij heeft dus veel ervaring in huis. Het programma op zijn nieuwe cd 'Meera' is een mix van eigen stukken, 'standards' van onder anderen Bill Evans, Harold Arlen, Frederick Loewe en Dany Zeitlin en een compositie van de Russische componist Alexander Skrjabin. Diens fijnzinnige 'Prelude no 3 opus 16' past heel wel in de opzet van deze cd. Een cd met allemaal 'ballads' die een afgewogen eenheid vormen. Een sneller nummer of een opwindend nummer zou hebben misstaan. Soms wordt er wat vrijer geïmproviseerd, als de bassist en de drummer met kleine bewegingen buiten de bekende klankpaden treden, zoals in 'Reben' bijvoorbeeld. Maar ook die vrijheden worden ingetogen genomen.

Hessel Fluitman

**ELLERY ESKELIN/SUSAN
ALCORN/MICHAEL FORMANEK**
Mirage
Clean Feed

Bezetting:

Ellery Eskelin (ts), Susan Alcorn (pedal steel guitar), Michael Formanek (b).

**HARRIS EISENSTADT SEPTEMBER
TRIO**
The Destructive Element
Clean Feed

Bezetting:

Ellery Eskelin (ts), Angelica Sanchez (p), Harris Eisenstadt (d, comp).

Hier is het September Trio live:
<http://youtu.be/Yd8sDSkxy0>

MOKER
Overstroomd
W.E.R.F.

Bezetting:

Bart Maris (tp), Jordi Grognaard (ts, kl, bkl), Mathias Van de Wiele (g, althoorn, comp), Lieven Van Pee (b), Giovanni Barcella (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Tenorsaxofonist Ellery Eskelin is een meester van het understatement. In alle groepen waarin hij een rol speelt, is hij wars van drukdoenerij en imponeergedrag. Met een volstrekt unieke (en onmiddellijk herkenbare) tenorsound en dito fraseering is hij een van de belangrijkste stilisten van zijn generatie op zijn instrument. Bovendien is het een muzikant die steeds nieuwe speelsituaties opzoekt. Een voorbeeld is het nieuwe trio met 'pedal steel guitar'-speelster Susan Alcorn en bassist Michael Formanek dat zijn debuut maakt met 'Mirage'. Het album, dat geheel improviserend tot stand is gekomen, wordt in de speelstijl belangrijk geïnformeerd door het instrument van Alcorn. De glijdende tonen van de 'pedal steel guitar' zijn voor Eskelin en Formanek ook een uitgangspunt voor hun instrumentale lijnen. De muziek krijgt daardoor iets ongrijpbaars, als een voortdurend veranderende caleidoscoop. Het drietal lijkt steeds omtrekkende bewegingen om een melodie te maken, waardoor er wonderbaarlijke muziek ontstaat die eigenlijk alleen vergelijkbaar is met de groepen van vader Joe en zoon Mat Maneri.

Ook in het September Trio van drummer/componist Harris Eisenstadt is een grote rol voor Eskelin weggelegd. Hier horen we hem van een wat meer soulvolle kant, want ook dat heeft hij in zijn bagage. Door de sterke linkerhand van pianiste Angelica Sanchez komen er op 'The Destructive Element', de tweede cd van de groep, af en toe stevige, bluesy 'grooves' langs. Ze vormen een contrast met de 20ste eeuwse klassieke muziek die ook Eisenstadts interesse kan wegdragen. Zo horen we een tweetal stukken die opgedragen zijn aan Arnold Schönberg en doet 'Back and fourth' aan het werk van Erik Satie denken. Eisenstadt is een drummer die zichzelf lijkt weg te cijferen, maar ondertussen de gang van zaken soepel en behoedzaam stuurt, zoals Paul Motian dat zo mooi kon. Hij is een primus inter pares in een groep die weliswaar zijn naam draagt, maar waarin niemand zich naar de voorgrond dringt. En daar is de muziek bij gebaat.

Herman te Loo

De spannendste muziek bevindt zich vaak op de grensvlakken van twee muzikale uitersten. Zo ook het repertoire van het Belgische kwintet Moker van gitarist Mathias Van de Wiele. Hij kiest in zijn composities voor combinaties van rauw en gruisig met subtiel en elegant. Hij zet swingende jazzritmen tegenover stevige 'rockgrooves' en wisselt vrije improvisaties af met doortimmerde structuren. Zelf beschikt hij over een door effectpedalen bepaald gitaargeluid dat even zo goed lieflijk als meedogenloos kan zijn. Maar welke keuzes hij ook maakt, hij blijft zichzelf en zet overal een scherp randje aan. De referentie die daarbij meteen in mijn hoofd opkomt, is Marc Ribot. De vuige en onvoorspelbare gitaarsolo in 'La resistenza' is er een fraai voorbeeld van. Het is de tweede verrassende wending die dat stuk overigens neemt, na de opening met ruige freejazz en de welluidende blazersklanken die erop volgen. Met trompettist Bart Maris en saxofonist/klarinettist Jordi Grognaard heeft Van de Wiele een mooi koppel blazers in zijn band gehaald. Ze klinken goed samen en zijn beiden sterke solisten. Maris, bijvoorbeeld, is sensitief in 'Tsunami blues', maar doet ook een geslaagde poging om met zijn trompet te rappen in 'Krakke mikkell'. Dit laatste nummer is ook tekenend voor de geestige invalshoeken die Van de Wiele zijn muziek meegeeft en die 'Overstroomd' tot een uiterst genietbaar album maken.

Herman te Loo

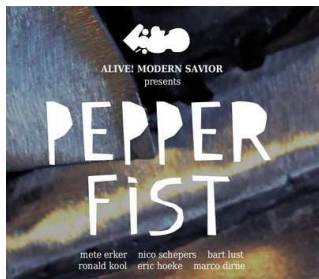
ROB MOSTERT HAMMOND GROUP
Go Big Or Go Home
 Harlem Recordings

Bezetting:

Charlotte Coppola (voc),
 Tom Klein (g),
 Efraim Trujillo (bs, ts),
 Michael Rörby (tb),
 Michael Simon (tp),
 Rob Mostert (org),
 Chris Strik (d),
 Ingrid Simons (voc),
 Deborah Schreuder (voc).

ALIVE! MODERN SAVIOR
Pepper Fist
 Alive! Modern Savior

Bezetting:

Nico Schepers (tp),
 Mete Erker (ts, ss),
 Bart Lust (tb),
 Ronald Kool (keyb),
 Marco Dirne (bg),
 Eric Hoeke (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Zijn vorige album werd opgenomen in de legendarische studio van Rudy Van Gelder. Inmiddels heeft Hammond-organist Rob Mostert zijn band uitgebreid tot een zevenpersoonsformatie. Naast de 'oude' bandleden gitarist Tom Klein, drummer Chris Strik en zangeres Charlotte Coppola, horen we nu ook drie blazers en twee achtergrondzangeressen. Die grotere formatie verklaart dubbel en dwars de krasse titel van het album: 'Go Big Or Go Home'. De cd bevat een sterke funky sound en zal het op een feestje heel goed doen. Bij een concert zullen stoelen dan ook bepaald overbodig zijn en in de agenda van de band staat menig festival. Op de cd staan tien korte nummers waarvan de meeste door Mostert zijn geschreven. Ze eindigen nogal abrupt. De organist weet de band tot grote hoogte - en snelheid- op te zwepen. Daarnaast soleren de blazers Trujillo, Klein, Rörby en Simon uiterst verdienstelijk.

Zang zorgt (meestal) voor een groter en breder publiek. Bij deze groep zal dat live ook werken. Charlotte Coppola is nadrukkelijk aanwezig maar zingt af en toe wel heel hard. Ze blijkt een relatie met Rob Mostert te hebben. De geluidskwaliteit laat wel wat te wensen over, de instrumenten worden wat versmeerd weergegeven of komt het doordat mijn 'recensie-exemplaar' bestond uit een mapje met mp3-bestanden? Na zeven swingende stukken speelt Mostert een 'ballad' met karaktervolle zang van Coppola, maar in de vlottere nummers, en dat zijn er gelukkig nogal wat, is de organist op zijn best.

Peter J. Korten

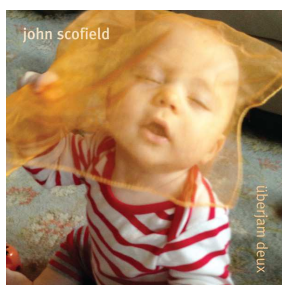
Bekijk de groep hier: <http://bit.ly/18nzEu9>

U ziet het goed: de naam van het label en de groepsnaam zijn hetzelfde. Herinnert u zich – uit Jazzflits 174, 2012 – nog de cd 'Tepin'? 'Alive! Modern Savior' heeft als missie het bijeenbrengen van muzikanten in een nieuwe bezetting, om die na een drietal repetities in een huiskamerfuiconcert live een cd met allemaal nieuwe stukken te laten opnemen. Het zwaartepunt van deze tweede cd ligt duidelijk bij de enige muzikant die er in 2012 ook al bij was: toetsenman Ronald Kool, die de muzikale leiding heeft, verantwoordelijk is voor het leeuwendeel van de stukken, én met zijn 'vintage' toetsenarsenaal (Rhodes, Moog en Juno) ook voor de totale klankkleur. Die varieert van funky hardbop ('Katoen') over Herbie Hancock's 'Fat Albert Rotunda'-periode ('Pepper fist', 'Eternal merge') tot (welhaast) 'smooth jazz' ('Honey fly'). Voor ieder die van analoge toetsen en binaire beats houdt wat wils dus. De blazers krijgen misschien wat weinig ruimte: als Nico Schepers in het zesde nummer (eindelijk) een trompetsolo krijgt, zitten de toetsen wel heel erg vooraan gemixed. Ook saxofonist Erkers solo's lijden hier bij momenten onder. Kools spelplezier is duidelijk, maar het is niet omdat je een bepaalde klank kán maken, dat dat ook nodig is: sommige klanken (de baszink, het glasorgel) verdwijnen om een reden. 'Alive! Modern Savior' is een lovenswaardig initiatief. Het doosje oogt erg mooi (ook al is het onpraktisch), er is een dvd'tje bij met een gezellige en tegelijk relevante 'making of', de muziek is leuk (zonder potten te breken) en licht dansbaar. Ik vraag me af hoe groot de markt is voor producties als deze – maar dat mag de pret niet drukken.

Arne Van Coillie

Luister naar een cd-track: <http://bit.ly/15FwfDV>

JOHN SCOFIELD
Überjam Deux
 Emarcy

Bezetting:

John Scofield (g),
 Avi Bortnick (g, samples),
 Andy Hess (b),
 Adam Deitch (d),
 Louis Cato (d)
 + John Medeski (keyb).

TRESPASS TRIO + JOE MCPHEE
Human Encore
 Clean Feed

Bezetting:

Martin Küchen (as, bars),
 Per Zanussi (b),
 Raymond Strid (d)
 + Joe McPhee (ts, pocket tp).

VERVOLG CD-RECENSIES

Wie kan op relatief eenvoudige nummers de boel interessant houden? Het antwoord op die vraag is eenduidig te beantwoorden met John Scofield. Deze inmiddels al wat oudere meestergitarist is er wederom in geslaagd een album af te leveren dat 'grooved', swingt en rockt tegelijk. Vergeleken met de cd 'Überjam' (John Scofield Band, 2002) is 'Überjam Deux' compacter en een meer samenhangend geheel. Weg zijn de 'raps' en saxbijdragen, maar 'less' is hier zeker 'more'. Scofield is van begin tot eind 'aan het woord' en verveelt geen moment. Een paar kleine solistische bijdragen van gast John Medeski op keyboards daargelaten, is het Scofield die met zijn onnavolgbare 'timing' en 'sound', melodieën uit zijn handen laat ontspringen.

'Überjam Deux' is in alle opzichten een betere plaat dan 'Überjam' uit 2002'

Onderschat hierbij niet de waarde van medegitarist Avi Bortnick want zijn opvullingen en ritmische basis zijn subliem. De ritmesectie van Andy Hess en Adam Deitch/Louis Cato is summier en dienend, maar bovenal 'groovend'. Zoals gezegd zijn de composities niet bijster ingewikkeld en uitgesponnen, maar ook na meerdere beluisteringen blijft de cd op een of andere manier boeien. 'Überjam Deux' is in alle opzichten een betere plaat dan zijn naamgenoot en voorganger. Ik kijk dan ook erg uit naar het concert dat de heren op 9 november gaan geven in het Bimhuis (Amsterdam).

Reinier van Bevervoorde

Bekijk deze formatie live: <http://bit.ly/15Bc9f7>

Ook in de free jazz loont het om wat stukken te hebben om je aan vast te houden als je met een gast speelt. Het Zweedse Trespas Trio stond in mei en juni 2012 drie dagen in het Portugese Coimbra met Joe McPhee als vierde man. Het zijn juist de vrije improvisaties die hier het minst boeien. De klank van de alt- en baritonsax van Martin Küchen mengt goed met de tenorsax en de pocket trumpet van de Amerikaan. Dat is vooral goed te horen in de door Küchen geschreven melodieën van bijvoorbeeld het openingsstuk, 'A desert on fire, a forest' (dat aan het eind van de cd nog een keer van een andere opnamedag terugkeert) of 'In our midst' met zijn verrassende paso doble-ritmiek.

'Opmerkelijk is de gretigheid waarmee de destijds 73-jarige Joe McPhee zich af en toe met het muzikale verloop bemoeit'

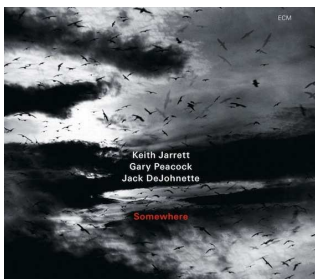
Op dergelijke momenten verbaast het dat McPhee voor het eerst met de Zweden op het podium stond. Dat laatste verklaart overigens ook de gretigheid waarmee de destijds 73-jarige veteraan zich af en toe met het muzikale verloop bemoeit. In 'Bruder Beda' brengt hij wel heel snel de boeiende drumsolo van Raymond Strid naar een einde toe. Maar als je de heldere 'pocket trumpet' hoort mengen met de bariton van Küchen en de gestreken bas van Per Zanussi in het titelnummer, vergeef je hem veel.

Herman te Loo

Luister naar 'A desert on fire, a forest': <http://bit.ly/14gjOli>

Volg Jazzflits ook op FACEBOOK
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

**KEITH JARRETT/GARY PEACOCK/
JACK DEJOHNETTE**
Somewhere
ECM

Bezetting:

Keith Jarrett (p),
Gary Peacock (b),
Jack DeJohnette (d).

Beluister hier een stuk van de cd:

<http://bit.ly/14UyhEx>

VERVOLG CD-RECENSIES

Het trio van Keith Jarrett, Gary Peacock en Jack DeJohnette bestaat sinds 1983. Dertig jaar dus. Dat wordt gevierd met een jubileumtour (met onder andere vier concerten in Japan) én met de uitgave van een cd. Die heet: 'Somewhere', live opgenomen op 11 juli 2009 in het Kultur- und Kongresszentrum in Luzern. Concerten van de pianist zijn zeldzame evenementen, met strikte voorwaarden. Het publiek mag alleen stil luisteren en op de juiste momenten applaudisseren. Fotograferen is streng verboden. Om die reden zijn de muzikanten soms zo mager belicht dat ze nauwelijks te zien zijn. Toch levert deze discutabele manier van werken uitmuntende concerten op. De registratie op 'Somewhere' is daar het zoveelste bewijs van.

Na een lichamelijke inzinking in de jaren negentig is Jarrett weer in topvorm. Hij toont een enorme hoeveelheid energie en speelplezier. Hij is ook uitbundiger. Daarnaast is hij nóg sterker met melodie. Dat de mannen na die dertig jaar perfect samenwerken is navenant. Hun gemiddelde leeftijd is 72! Ze hebben een strakke timing. Let maar eens op de plotselinge eindjes. Ze hebben allen een royale artistieke vrijheid, meer dan vroeger. Jarrett opent de cd solo met een improviserende verkenning van drie minuten, waarna het trio 'Solar' van Miles Davis ter hand neemt. Swing wordt daarbij zorgvuldig gemedend. Sommige 'standards' worden gecombineerd in één track. We horen: 'Solar', 'Stars fell on Alabama', 'Between the devil and the deep blue sea', 'Tonight' en 'I thought about you'. In het verleden heeft het trio al op menig cd bewezen dit repertoire volledig te beheersen.

Naarmate het concert vordert, wordt het publiek enthousiaster. Na een 'standard' is de reactie gewoontjes, maar na de uitgesponnen improvisatiestukken wordt er geroepen en enthousiast gefloten. In tegenstelling tot eerdere cd's is gelukkig niet het hele applaus opgenomen.

Absoluut hoogtepunt van het album is de twintig minuten durende combinatie van 'Somewhere' van Bernstein en Jarretts eigen 'Everywhere'. Het stuk evolueert na vijf minuten van de bekende standard naar een Jarrett-interpretatie. De pianist gaat volledig op in de muziek met zijn karakteristieke gekreun. Zijn repeterende linkerhand is geheel separaat van zijn rechter. Het is meditatief, minimalistisch en groots als een orkest: het zou van mij eindeloos door mogen gaan, maar het sterft heel geleidelijk uit, tot het krachtige stuk op het laatst helemaal uitdooft. Geweldig! Jarrett is definitief helemaal terug.

Peter J. Korten

CD'S KORT

Bent Jaedig Was Here, Live at Montmartre 1969 **Stunt**

De Deense tenorist Bent Jaedig (1935–2004) opereerde eind jaren zestig veel in de Verenigde Staten, maar was in eigen land niet echt bekend. In 1969 gaf hij een stevig concert in Jazzhus Montmartre (Kopenhagen). Hij ging daarin grondig te werk. Jaedig bewijst zijn muzikale kracht in 'standards' en in eigen composities. Om een idee te krijgen van zijn werk moet je aan het droge spel van Dexter Gordon denken. Jaedig wordt gedragen door een all star-begeleiding bestaande uit Kenny Drew aan de piano, Niels-Hening Ørsted Pedersen op bas en J.C. Moses achter de drums. Hardbop met een randje free.

Hessel Fluitman

VARIA

Wayne Shorter in 2010 op The Hague Jazz. Een foto van Rosaria Macri.

Joke Schot en Rosaria Macri exposeren in Rotterdam

Werk van onze medewerkers Joke Schot en Rosaria Macri hangt tot en met 15 oktober in Fotogalerie Rotterdam (Conradstraat 20). Hun foto's maken deel uit van de expositie '♀ RTD' met werk van 25 Rotterdamse vrouwelijke fotografen. De tentoonstelling werd vrijdag 6 september geopend door Loes Luca.

Expositie werk Willem Schwertmann

Fotograaf Willem Schwertmann – u kent zijn werk uit Jazzflits – exposeert tot 1 november in de Groningse jazzspeciaalzaak Swingmaster. Hij maakte voor de gelegenheid een selectie uit foto's die hij tijdens jazzconcerten maakte. Swingmaster is sinds medio augustus in de Pelsterstraat gevestigd en niet meer op het vertrouwde adres in de Kruitlaan.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 190 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier:

<http://bit.ly/171WMIX>

VERVOLG CD'S KORT

Birgitta Flick Quartet – Yingying Jazzthing - Double Moon – Challenge

De Berlijnse saxofoniste Birgitta Flick heeft op haar 'Yingying' (nummer 48 in de reeks Next Generation van het Duitse blad Jazzthing) niet de gemakkelijkste weg gekozen. Haar muziek is heel intiem, zonder een spoortje swing. Haar improvisaties hebben gebonden noten en lange lijnen. Het haar begeleidende trio speelt al even rustig. Omdat de noten van begin tot eind in haar hoofd lijken te zitten, komt Flick wat bestudeerd over. In het spel van pianist Andreas Schmidt hoor je warmte. Zijn bijdrage maakt het geheel toegankelijker.

De stukken hebben Zweedse titels. Het zijn citaten uit het boek 'Kapten Nemos Bibliotheek' van Per Olov Enquist, een roman met een wat donkere inslag. Die karakteristiek dekt de muziek niet helemaal, maar wijst wel in de juiste richting. 'Yingying' is geen plaat voor op de achtergrond. De muziek vraagt een geduldige luisteraar die de moeite wil nemen om zich volledig in te leven.

Hessel Fluitman

Allan Holdsworth – Flattire MoonJune

De Brit Allan Holdsworth heeft een naam op te houden als jazz-rock-gitarist. Hij speelt prachtige melodische lijnen, als een blazer, en heeft een goed geluid. In 2001 zat hij persoonlijk niet zo lekker (net een vechtscheiding achter de rug, apparatuur moeten verkopen, en nog meer wat we niet willen weten). Toch vond hij het tijd voor een soloplaat, maar dan niet met alleen maar gitaarmuziek. Behalve in het allereerste nummer, 'The Duplicate man (intro)' horen we hem alleen maar werken met zijn SynthAxe. Dat was begin deze eeuw een state of the art gitaarsynthesizer, maar zoals zo vaak met geavanceerde apparatuur dateert de klank ervan al vrij snel. We horen dus veel blazers- en strijkers-uit-blik, ritmes uit de drumcomputer en atmosferische elektronica. Die verhullen anno 2013 bijna dat er wel degelijk fraaie melodieën en spannende sfeertekeningen op 'Flattire' te horen zijn. Het doet wel de vraag rijzen of we nou wel zaten te wachten op een 'reïssue' van dit album.

Herman te Loo

Bekijk Allan Holdsworth hier: <http://bit.ly/18zboE4>

George Duke – Dream Weaver Heads Up

George Duke is overleden. Een jaar nadat hij zijn vrouw weg moest brengen. Ter nagedachtenis aan haar nam hij de cd 'Dream Weaver' op. Een album met herinneringen aan haar en over het universele verlangen naar samenzijn. 'Dream Weaver' is heel mooi aangekleed en uitgewerkt. Het album klinkt eigentijds en zwierig. Creatief en 'soulful'. Hier en daar met 'tongue in cheek'. 'Jazzmatazz' heeft dankzij de rapper qua 'bite' ietsjes van de oude Frank Zappa. De songtitel 'Burnt sausage jam' doet denken aan Zappa's 'Burnt weeny sandwich'. De muziek van het stuk zweemt iets naar die van de man met de hangsnor. Zappa was een grote held van Duke, vandaar. George Duke, de Geluidsschilder met een hoofdletter, is niet meer en heeft met deze cd zijn welluidende testament achtergelaten.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/13w8E7v>

CONCERTVERSLAGEN

ZOMERJAZZFJETSTOUR

Route Hessel Fluitman

Datum en plaats:

31 augustus 2013,
Reitdiepdal,
Groningen.

Het was alweer de 27ste ZomerJazzFiets-Tour dit jaar. Plaats van handeling als gebruikelijk het Reitdiepdal boven Groningen. De fietsende deelnemer had keuze uit 27 concerten, verspreid over 21 locaties. Voor wie het zo snel niet overziet zijn er vooraf uitgestippelde routes. Dit jaar heb ik maar eens keurig zo 'n uitgestippelde route gevolgd: de Sena route, zeg maar: de Hollandse. Wel jammer dat je altijd driekwart van de concerten mist, welke route je ook kiest...

Het kerkje van Aduard was tien minuten voor tijd al stampvol voor **Vloeimans, Brinkman, Florizoone**. De drie muzikanten konden door de volle paden maar nauwelijks het podium bereiken. Daar betoverden de verhalenvertellers het publiek met hun beweeglijke en sferische muziek. De drie ondersteunden en versterkten elkaar goed. In accordeonist Tuur Florizoone heeft trompettist Vloeimans duidelijk een gelijke gevonden. Bij **Barnicle Bill**, het trio van altist Miguel Martinez, bassist Mark Haanstra en slagwerker **John Engels** was trombonist Wolter Wierbos voor het eerst aangeschoven. De samenwerking liet niets te wensen over. Wat kleine ontsporingen werden keurig opgelost. Met zijn vieren speelden ze ook stukken die Wolter Wierbos inbracht, zoals 'De lachende dwerg' van Misha Mengelberg. Een stuk met een 'catchy' themaatje dat voortdurend wordt herhaald, maar wel steeds net even anders. Het was een genot om Wolter Wierbos in een akoestische 'setting' weer eens uitgebreid aan het werk te horen.

Verder op het fietsje naar Frytum, waar het **Chris Corsten** Kwartet zijn eigenge-reide muziek liet horen. Met pianist Oscar Jan Hoogland, cellist Harald Austbø en drummer Martin van Leusden, heeft saxofonist Corsten een onorthodox gezelschap gevormd dat de humor niet schuwt. De composities van Chris Corstens zijn wat droogkomisch van aard.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

John Engels trad op met Barnicle Bill en Wolter Wierbos.
(Foto: Joke Schot)

Bijtanken in Garnwerd. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG ZJFT 2013

Met enig aplomb gespeeld, maar goed volgbaar. Austbø liet zijn vijfsnarige cello soms zo brullen, dat de c-snaar onderweg brak. Maar gelukkig was er een tweede cello in de boerderij, waarvan een vervangende snaar gehaald kon worden. Die zou Austbø na afloop weer keurig inleveren, zo beloofde hij. De vrijzinnige Hoogland bespeelde de 88 toetsen in dit gezelschap gemaakt slordig maar wel heel precies. Hij had er geen probleem mee om met zijn zitvlak het slotakkoord te laten horen.

In het kerkje van Niehove, tien minuten verder fietsen, stond een All Ellington op het programma. Muzikanten onder de paraplu van de Stichting dOek speelden onder leiding van cornettist **Eric Boeren** stukken van Duke Ellington en Billy Strayhorn. Ook dit kerkje zat stampvol. Kennelijk werkt de combinatie Ellington, dOek en nieuwe jazz als een magneet. Boeren had de stukken van Ellington-platen getranscribeerd. Tot mijn grote vreugde begon hij met enkele stukken uit de suite 'Such sweet thunder'. Daarbij volgde hij de instrumentatie van Ellington vrij nauwkeurig, Saxofonist Michael Moore, trombonist Joost Buis, trompettist Jimmy Sernesky, Boeren zelf en niet te vergeten vocaliste Jodi Gilbert drukten, geheel in de geest van Ellington, hun eigen stempel op de Ellington-stukken, zonder dat ze ermee op de loop gingen. De improvisatoren van dOek konden de muziek van Ellington erg goed aan. Ten onrechte werd bariton-saxofonist Christiano Verlaino niet genoemd in het programmaboekje: zijn inkleuring van de stukken was voorbeeldig. Wat een verademing om Ellington weer eens live, en zo lekker met de voeten op de grond te horen. Dit ensemble moet dit meer doen. En als ze Ellington naadloos spelen; opnemen die boel! Vraag me niet hoe, maar zelfs in het Reitdiepdal kun je verdwalen. Daardoor verloor ik kostbare tijd en ging een deel van het concert van de Groningse band van gitarist Dick Rusticus en tenorist Anne Zwaga aan mij voorbij. Gelukkig was het naar Feerwerd redelijk recht toe, recht aan en wist ik in het dorp de weg naar schuur Hans te vinden. Daar kwam ik mooi op tijd voor de tweede set van het **Nederlands Jeugd Jazz Orkest** onder leiding van Eric Vloeimans.

>>>>

Eric Vloeimans en het NJO tijdens het optreden in Aduard. Hessel Fluitman trof ze in Feerwerd. (Foto: Joke Schot)

Op de goede weg? (Foto: Joke Schot)

Een behoorlijke zitplaats op de strobalen was helaas niet meer te vinden, zoveel belangstelling was er. Als leverancier van stukken heeft leider Vloeimans het orkest van jonge musici een forse kluit gegeven. De meesten konden daar lekker aan knagen. De actieve ritmesectie met bassist Jan Ruerd Oosterhaven, de fors spelende drummer Niek de Bruijn, gitarist Westerhof en toetsenist Marius van den Brink, legden een stevige basis voor de blazerssecties. Solisten als gitarist Jorrit Westerhof, de alt-saxofonisten Gideon Tazelaar, Yoran Aarssen, tenorist Tom Leeuwenburg en trombonist Joris Bolhaar speelden met lef en zelfverzekerd. Bij Leeuwenburg bleven tijdens 'Industrial movements' de ideeën maar vloeien, terwijl het orkest allerlei speelopdrachten van Vloeimans met verve uitvoerde. Een typisch leerstuk van samen schetteren en adequaat reageren. Ja, er komt weer een hele generatie nieuwe jazzmusici aan! Tot slot nog een huishoudelijke mededeling: de VPRO heeft van vier concerten opnamen gemaakt: van het trio Vloeimans/Brinkmann/Florizoone, VLEK, Orlando en Ramon Valle, en van het Frans/Belgische kwartet Synaesthetic Trip. Die worden in de tweede en derde week van september uitgezonden.

Hessel Fluitman

In Jazzflits 204: het ZJFT-verslag van Bart Hollebrandse.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JAZZ MIDDELHEIM

Datum en plaats:

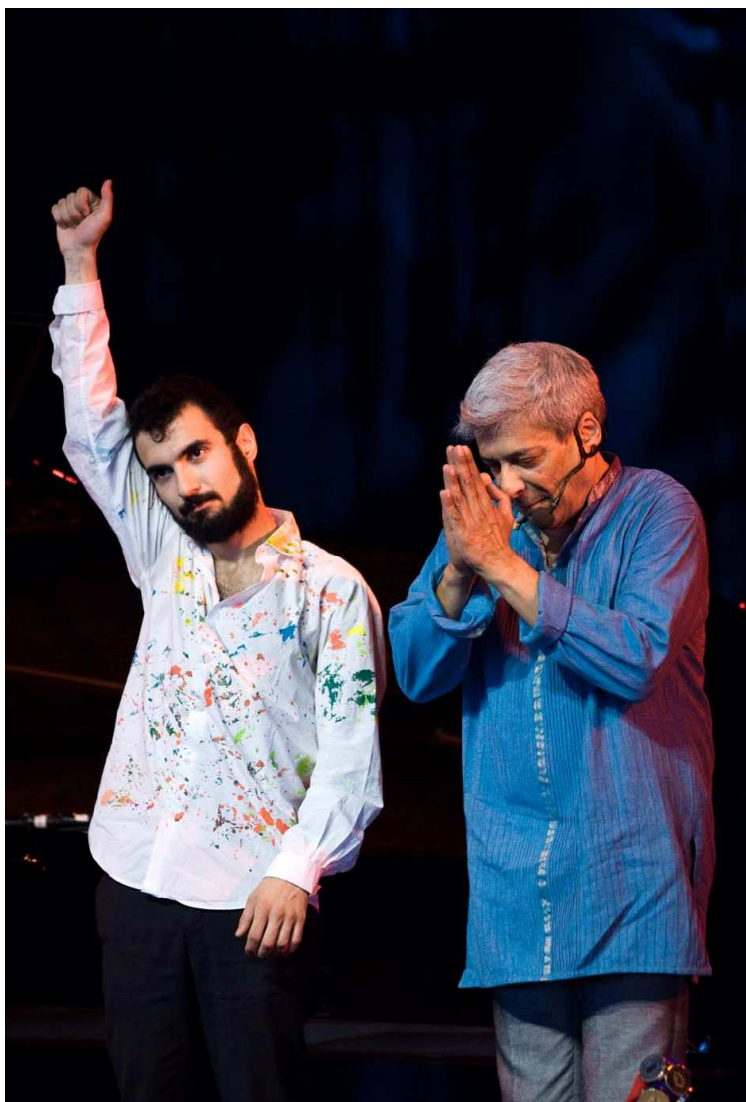
15-18 augustus 2013.

Park Den Brandt,
Antwerpen.

Jazz Middelheim bestaat al 32 jaar en behoort daarmee tot de 'grand old ladies' van de jazzfestivals. Toch oogt het festival jong en fris, een verdienste van programmeur Bertrand Flamang en zijn team, maar natuurlijk ook van de Belgische publieke omroep Klara, die dit vierdaagse festival integraal en live uitzendt. Kom daar in Nederlands eens om waar de toenmalige NOS al jaren geleden is afgehaakt als het om jazz gaat. Overigens oogde Flamang de eerste dagen allesbehalve fris ten gevolge van het plotselinge afzeggen van de grote klapper Randy Newman, die acuut met een ernstige longontsteking in een ziekenhuis was opgenomen. Zijn team van adviseurs breidde zich die eerste dagen uit tot een legertje journaillie dat met goedbedoelde adviezen een bijdrage probeerde te leveren aan het redden van het festival. Het pleit voor Flamang dat hij vriendelijk bleef knikken maar gewoon zijn eigen weg ging en na twee dagen met een verrassing kwam door de groep Hooverphonic met strijkers de plaats van Newman te laten innemen. Verrassend ook omdat Hooverphonic, een Belgische popgroep van basgitarist Alex Callier die rond zangeres Noémie Wolfs is gebouwd, ondanks miljoenen bezoekers op youtube in jazzkringen volstrekt onbekend is. Toch was Hooverphonic een schot in de roos. Het publiek dat eerst nog bozig was over het afhaken van Newman stond nu deze groep toe te juichen, die in elk geval nog zijn best deed de link met jazz te leggen door in de aankondigingen de namen van Billie Holiday en Chet Baker te laten vallen. Het was ook zeker niet verkeerd wat ze deden.

Noémie Wolfs is een goede zangeres met een dun lijntje naar de vaudeville van het vooroorlogse Berlijn, de band ziet eruit als een groepje Belgische kroegtijgers, en het strijkerorkest met drie koperblazers gaf het geheel body. Sommigen noemden het zelfs het hoogtepunt van het festival, wat niet alleen sterk overdreven is maar ook gespeend is van kennis van de jazztraditie.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Pianist Tigran Hamasyan en percussionist Trilok Gurtu bedanken ieder op hun eigen manier het publiek. De Armeen Tigran met strijdlustige vuist en de Indiër Gurtu met een respectvolle namasté.

Gospelzangeres Lizz Wright was de speciale gast bij Mosaic, de groep van drumster Terri Lyne Carrington.

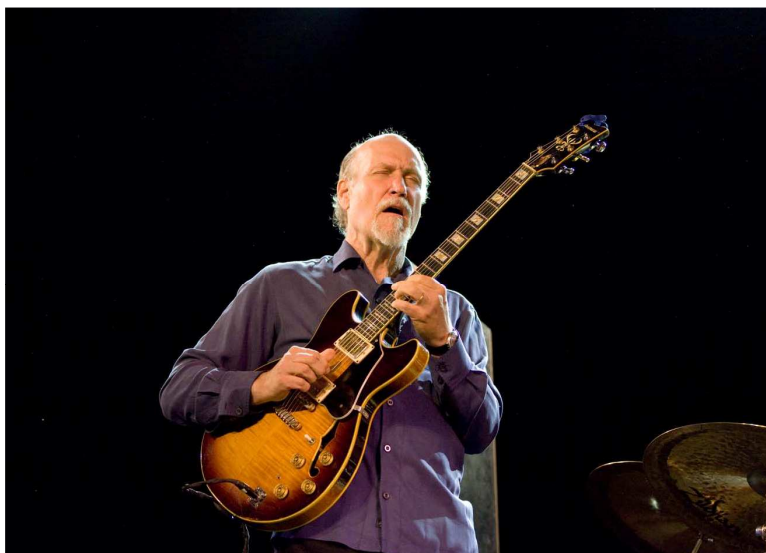

VERVOLG JAZZ MIDDELHEIM

Die traditie gemengd met Afrikaanse muziek was bij **Randy Weston** een dag later wel in goede handen. Hoewel uw recensent daar niet zelf bij kon zijn konden we dat volgen dankzij de radio-uitzending van Klara. Het leek me dat dit septet in elk geval het hoogtepunt van de slotdag en waarschijnlijk van het hele festival was. Over hoogtenpunten gesproken, dat was ook zeker pianist **Tigran Hamasyan**, die als 'artist in residence' drie dagen optrad. Met elektronica-wonder Jan Bang, die live samplet en trompettist Arve Hendriksen, die alle klanken uit zijn trompet haalde, soms voorzien van een saxofoonmondstuk, maar nooit als een trompet klonk, maakte Tigran verstilde muziek die als klatend ijswater over het publiek werd uitgegoten. Met de Indiase percussionist **Trilok Gurtu** werd op spiritueel niveau gecommuniceerd, vooral ook vocaal, en met zijn eigen groep Shadow Theater kwam zijn felle Armeense achtergrond echt goed tot zijn recht.

Op kamertemperatuur kwamen we met drummer **Terri Lyne Carrington**, die met een dames sterrenbezetting optrad. Onze eigen Tineke Postma deelde de saxofoonstoel met Tia Fuller. Interessant was de confrontatie van de kwikzilveren Postma met de aardse Fuller, terwijl zangeres Lizz Wright, zelf een leider, gospelgetinte nummers zong met als hoogtepunt Ellingtons 'Come Sunday'. In feite was dit optreden geslaagder dan dat van saxofonist **Robin Verheyen**, die leiding mocht geven aan de giganten Marc Copland (piano), Gary Peacock (bas) en Joey Barron (drums). Wat kon worden verwacht gebeurde: de veel te bescheiden en introverte Verheyen aaide zijn instrument en werd daardoor weggespeeld tot hij kopje onder ging. De andere hoofdacts deden goede zaken. Gitarist **John Scofield** speelde eigen stukken en standards met een hoog energieniveau, inspiratie en creativiteit. Zijn versie van 'In a sentimental mood', dat bijna ongemerkt overging in 'Someone to watch over me', liet hem horen als een van de meest gewaagde gitaristen van dit moment die jazz met rock verbinden, om nog maar te zwijgen over de briljante C&W toegift 'Just a girl I used to know'.

>>>>

Gitarist John Scofield speelde geconcentreerd swingende jazz met rockelementen.

Jazz Middelheim bestaat al 32 jaar. Toch oogt het festival jong en fris, een verdienste van programmeur Bertrand Flamang en zijn team.

Al 32 jaar de trekker van Middelheim. Toots Thielemans speelde met gastbassist Hein Van De Geyn.

Voor Antwerpen was het echte hoogtepunt al op de eerste dag bereikt. **Toots Thielemans**, op alle 32 versies van Middelheim een hoofdact, is 91 jaar en lichamelijk een krakende kar. Zodra hij echter zijn mondharmonica aan de lippen zet verdwijnen alle ouderdomskwalen als sneeuw voor de zon. Maar de tijd dringt. Alsof hij voor het laatst zijn genialiteit voor zijn eigen publiek kon laten zien speelde hij een soort 'The Best of...' programma waarin hij korte versies van zijn grootste hits, waaronder 'Midnight cowboy', 'Turks fruit', 'The dolphin', 'One note samba', en 'Bluesette', liet langskomen. Dit keer geen eindeloze anekdotes uit zijn rijke carrière maar in een moordend tempo liet hij zijn begeleiders met de tong op de schoenen achter, om in zijn eentje zonder hen te finishen met 'My funny valentine'.

Tekst en foto's: Tom Beetz

NEW YORK CALLING

L-O-V-E

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

In het leven kom je veel dingen tegen waar je van gaat houden. Die liefde kan seconden, minuten, uren, dagen, weken of jaren duren. Soms is het liefde die je overvalt, waarvan je steil achterover slaat. Gepassioneerde liefde, alledaagse liefde, verlamrende liefde of liefde waarvan je nooit echt weet of het liefde is. Muziek is mijn medicijn, mijn manier om met het leven om te gaan en dingen te verwerken. Soms helpt het om iets te schrijven, soms om iets te zingen en soms wil ik gewoon luisteren. Iets schrijven kan magisch werken, een tekst, liedtekst of melodie kan precies zeggen wat je niet kunt uitspreken. Het is geweldig als het lukt, als je al dat gevoel in een liedje kan stoppen. Alsof je het zorgvuldig opbergt in een doosje, al die emotie naast je neer kunt leggen en er naar kunt kijken alsof het niet van jou is. Maar als je twee uur achter je piano zit zonder ook maar een noot of woord over te brengen op papier, dan is dat pure frustratie. Het gevoel alsof je onrecht is aangedaan maar je weet dat je er niks aan kunt doen.

'Als ik zing kan alles op zijn plaats vallen, dan voel ik me voldaan, dan hoef ik niets anders dan dat'

Hetzelfde geldt voor zingen. Als ik zing kan alles op zijn plaats vallen, dan voel ik me voldaan en hoef ik niets anders te doen dan dat. Maar als ik zing en mijn stem is moe, of de kamer waarin ik zing dempt elke vibratie, dan is dat het meest frustrerende gevoel dat er is, dan lig ik het liefst in bed wachtend op een nieuwe dag.

Maar gelukkig hoef ik het niet altijd zelf te doen. Er is altijd wel iemand die het al voor mij op papier heeft gezet of gezongen heeft. Ik weet inmiddels precies welk medicijn ik kan voorschrijven om mijzelf op te laden, te troosten of zelfs te genezen. Voor een neerslachtige maar toch gelukzalige toestand waarin ik langzaam wil wegwijnen in zelfmedelijden luister ik naar het album 'Blue' van Joni Mitchell. Voor een neerslachtige bui waaruit ik langzaam omhoog wil kruipen luister ik naar 'Inside Betty Carter' van Betty Carter. Als die neerslachtige bui omgezet moet worden in energie draaien Ella Fitzgerald en Blossom Dearie moeiteloos die knop om. Op dit moment moet mijn nieuwe appartement (ja, het is gelukt!) mijn thuis worden en wie zijn er nou beter in 'housewarming' dan Billie Holiday en Lester Young?! Soms komt liefde uit het niets en is het er zomaar, precies op het goede moment. Het maakt je beter, zoals een kusje op een wond. Soms kies je het zelf zorgvuldig uit omdat je precies weet wat je nodig hebt.

De volgende zin van Ronald Giphart schreef ik jaren geleden op in een van mijn notitieboekjes:

"Dat je een boek leest en dat je daar helemaal vol van bent en dat je het boek voortdurend bij je wilt hebben, dat je over het boek wilt vertellen en opscheppen, dat het boek er altijd en alleen voor jou is en dat louter de gedachte aan het boek je een verzadigd gevoel geeft - dat is liefde."

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

JAZZFLITS OP VAKANTIE

Joke Schot in Frankrijk

Celine Bonacina. (Foto: Joke Schot)

In het bescheiden Franse stadje Marciac – 1.200 inwoners en gelegen in het groene hart van de Gers – vindt al sinds 1978 het jaarlijkse jazzfestival **Jazz in Marciac** plaats. Wat als een kleinschalig evenement begon is inmiddels uitgegroeid tot een festival van naam. Grote namen uit de jazzwereld treden er op.

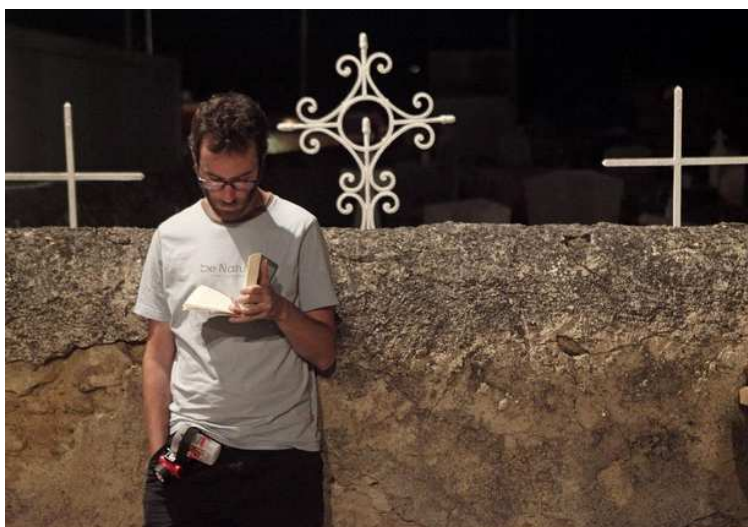

Ravi Coltrane. (Foto: Joke Schot)

De Canadese zangeres Kellylee Evans. (Foto: Joke Schot)

Wynton Marsalis is al jaren vaste prik in Marciac en neemt er meteen een korte vakantie met zijn familie.

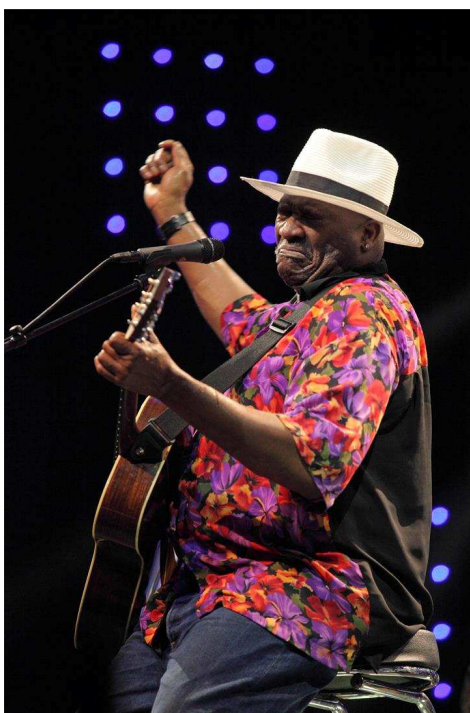
Een bezoeker neemt tussen twee concerten even rust. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG JAZZ OP VAKANTIE

Trombonist Fred Wesley lijkt er het zijne van te denken. (Foto: Joke Schot)

Tijdens het concert van **Taj Mahal** (zie hiernaast) werd weer eens duidelijk hoe afhankelijk het festival is van het weer. Donder en bliksem deden van zich spreken en omdat de organisatie geen risico wilde nemen, was het al einde oefening na een handvol nummers.

Taj Mahal. (Foto: Joke Schot)

Al Jarreau spitst de oren. (Foto: Joke Schot)

Het festival was dit jaar van 26 juli tot en met 15 augustus. Onder anderen Dave Douglas, George Benson, Diana Krall, Al Jarreau en Wayne Shorter stonden op het programma in Marciac. Wynton Marsalis komt al jaren voor twee concerten. Hij neemt zijn hele familie mee en houdt er een soort van korte vakantie. In zijn vrije uurtjes speelt hij basketball op het veldje bij festivaltent Chapiteau. Al schijnt het er deze keer door drukke repetitiewerkzaamheden niet van gekomen te zijn.

Wynton Marsalis komt zo vaak in Marciac dat er een standbeeld van hem op het dorpsplein staat. Tijdens het festival krijgt hij dagelijks een andere 'outfit' aan. (Foto: Joke Schot)

De Chapiteau is het hoofdpodium met vijfduizend plaatsen. Er vinden per avond meestal drie concerten plaats. De tent staat aan de rand van het stadje, langs velden die als gratis parkeerplaats dienen. De entree en de bar liggen pal naast de begraafplaats, slechts gescheiden door een laag muurtje. L'Astrada is het andere betaalde podium, maar heeft een lager tarief. Gratis concerten zijn er op het dorpsplein op overdekte terrasjes en een podium met zitplaatsen. Fotograaf Joke Schot: "De sfeer is al met al heel gemoedelijk."

In de rubriek 'Jazzflits op vakantie' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het land waar ze op vakantie zijn.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 1 september 2013

- 1 **Gregory Porter**
Liquid Spirit (Blue Note)
- 2 **Ibrahim Maalouf**
DIA (Harmonia Mundi)
- 3 **Chris Morrissey**
North Hero (Sunny Side)
- 4 **Ahmad Jamal**
Saturday Morning (Jazz Village)
- 5 **Paul van der Feen**
Odyssee (Harmonia Mundi)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

Jeff Lorber Fusion

Hacienda

(Heads Up)

De core-band van Jeff Lorber, Eric Marienthal en oud-Yellowjacket Jimmy Haslip zet wederom een 'fusion groove' neer die blijft hangen. Met o.a. Vinnie Colaiuta.

Magnus Öström

Searching for Jupiter

(ACT)

De tweede soloplaat van Oud-EST drummer Magnus Öström op ACT. Donkere 'grooves' en een gitarist die erg aan Pat Metheny doet denken. Lekker voor de naderende herfst!

Nicholas Payton

BAM Live at the Bohemia Caverns

(BMF)

Live-set van trompettist Nicholas Payton met Lenny White op drums. De Fender Rhodes wordt samen met de trompet gelijktijdig gespeeld! Rauwe gruisige sound maar goed en dynamisch samengespeeld door dit trio.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

VARIA

Esther van Hees treedt in Mechelen op. (Foto: Yannick Nuyts)

Jazzathome 2013

Onder de noemer 'Jazzathome' kan eenieder op zondag 15 september in Mechelen voor alweer de negende keer een eigen jazznamiddag samenstellen. Een namiddag die zich voltrekt op podia in (historische) woonkamers, binnentuinen en andere bijzondere plekken in de binnenstad. Elke bezoeker kan uit 22 groepen en locaties een programma maken van drie concerten (om 14.15 uur, 15.45 uur en 17.15 uur) van 45 minuten. Enkele namen van muzikanten die in Mechelen spelen: Dré Pallemarts, Bart Van Caenegem, Koen en Dajo De Cauter, Esther van Hees, Bart Quartier, Dick Van der Harst, Bart Defoort en Yves Peeters. Start- en eindpunt is de Stadsschouwburg. Info: <http://www.jazzathome.be>

Jazzprogrammering Vrijstaat O. start 15 september

Het nieuwe seizoen van de jazzprogrammering van kunstencentrum Vrijstaat O. (Oostende) start 15 september met het Lama Trio. In de club (met zicht op zee) worden regelmatig concerten gegeven. Onder anderen Jef Neve, Bert Joris, Phronesis, The Bad Plus en Neil Cowley traden al eens op. De concerten vinden meestal op zondagmiddag plaats. De komende maanden worden verder Joachim Badenhorst, Mopo, het Lionel Beuvs Quartet en Chambertones verwacht. Info: <http://www.vrijstaat-o.be>

INGEZONDEN

Jazzcenter

In een reportage over de Haagse platenwinkel Jazzcenter (Jazzflits 202) sprak eigenaar Jan Bax de wens uit om nog eens een vloer ingelegd met lp's in de zaak te hebben. Lezer Rob Jansen attendeert op zo'n vloer in Amsterdam.

'Naar aanleiding van het artikel over Jazzcenter in Den Haag waar gesproken wordt over een mooie vloer van lp's, kan ik melden dat de platenzaak Record Mania in de Ferdinand Bolstraat 30 te Amsterdam een vloer heeft die geheel belegd is als een parket met oude lp's. De moeite waard om te gaan kijken. Record Mania heeft trouwens ook een mooie tweedehands jazzplatenafdeling.'

Rob Jansen

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 2 september 2013

1 Christian McBride Trio

Out Here
Mack Avenue

2 Etienne Charles

Creole Soul
Culture Shock Music

3 New Gary Burton Quartet

Guided Tour
Mack Avenue

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Hans Mantel, Jan J. Mulder,

• **ia77**
JazzFlits
Fotografie: Tom Beetz en Joke Schot.
Website: Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Cedar Walton overleed 19 augustus. (Foto: Tom Beetz)

Marian McPartland, 20 augustus 2013 (95)

Amerikaans-Engelse pianiste. Overleden in New York. In 1918 geboren in Engeland; tijdens de Tweede Wereldoorlog leerde ze in België haar man, kornettist Jimmy McPartland kennen, volgde hem in Amerika, waarna een lange, rijke carrière volgde. Vanaf 1979 werd ze mateloos populair als gastvrouw in een radioprogramma, dat dertig jaar stand hield en waarin ze jazzmusici van allerlei pluimage, maar vooral pianisten, uitnodigde en met hen samenspeelde. Maakte platen voor Concord en haar eigen label Halcyon. Haar vorig jaar verschenen biografie door Paul de Barros werd besproken in Jazzflits nr. 195. (jjm)

Sathima Bea Benjamin, 20 augustus 2013 (76)

Zuid-Afrikaanse zangeres. Overleden in Kaapstad. Geboren in Zuid-Afrika vluchtte ze in 1962 naar Zwitserland, waar ze Duke Ellington ontmoette, wat leidde tot een plaatopname. Trouwde in 1965 met de eveneens Zuid-Afrikaanse pianist-componist Dollar Brand (= Abdullah Ibrahim), trok in 1977 voorgoed naar New York, raakte van haar man vervreemd en keerde in 2011 terug naar Kaapstad. Platen voor Enja en haar eigen label Eka-pa. (jjm)

Cedar Walton, 19 augustus 2013 (79)

Amerikaanse pianist. Overleden in Brooklyn NY. Had een rijke loopbaan, zonder noemenswaardige 'ups en downs'. Voordat hij in 1967 zijn eerste, eigen plaat voor Prestige maakte - 'Cedar!' - had hij al aan tal van groepen meegewerkt, waaronder in 1961/1962 het jazztet van Art Farmer en Benny Golson en van 1961-1964 Art Blakey's Jazz Messengers. Met tenorist George Coleman vormde hij in 1975 Eastern Rebellion. In ons land nam hij platen op voor Timeless en Criss Cross. Ontwikkelde zich hoe langer hoe meer als leverancier van jazz standards, zoals 'Bolivia', 'Hindsight', 'Holy Land', 'Mode for Joe', 'Mosaic' en 'Ojos de rojos'. (jjm)

Albert Murray, 18 augustus 2013 (97)

Amerikaanse jazzjournalist. Overleden in New York City.

Les Muscutt, 9 augustus 2013 (72)

Van oorsprong Britse banjoïst en gitarist. Vestigde zich via New York in 1968 in New Orleans, maakte daar onder meer deel uit van de Preservation Hall Jazz Band. (jjm)